

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Y. P.**, zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 21/2019 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26674-2/ČJ-2018-930310-V244 a č. j. CPR-26674-3/ČJ-2018-930310-V244. Prvním rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 8. 2018, č. j. KRPP-74030-19/ČJ-2018-03022, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to v délce 1 roku. Druhým rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 8. 2018, č. j. KRPP-74030-20/ČJ-2018-030022, jímž byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“), ve výši 1000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

[2] Z obsahu správního spisu plyne, že uvedenému rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele předcházela pobytová kontrola, provedená dne 15. 5. 2018 Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ve skladu společnosti Penny Market s.r.o., IČO 64945880, na adrese Osoblaha 1275, Dobřany. Kontrolou ve vnitřních prostorách skladu byl

při pracovní činnosti a v pracovním oblečení zastižen stěžovatel, který na výzvu k prokázání totožnosti předložil platný cestovní pas Ukrajiny č. X, v němž měl vyznačeno národní vízum Polské republiky typu D, č. X, s platností od 6. 3. 2018 do 28. 12. 2018, s délkou pobytu 180 dní a možností vícenásobného vstupu. Stěžovatel nepředložil žádné platné oprávnění k výkonu zaměstnání na území České republiky. Na personálním oddělení byla předložena rámcová smlouva mezi společností Penny Market (objednatel) a společností CIRINGSA s.r.o., IČO 04109147, se sídlem Oldřichova 247/5, Praha, (zhotovitel), která stěžovateli hradila odměnu. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[3] Stěžovatel v žalobě namítal, že celé řízení o správním vyhoštění je zcela v rozporu s českými i evropskými právními předpisy; měl být aplikován § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES, jelikož stěžovatel je zaměstnancem společnosti FASSTY SP. Z O.O., a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb. Stěžovatel měl za to, že se nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost CIRINGSA s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že žalovaná se podrobně zabývala jak výkladem vnitrostátního, tak unijního práva, jakož i případy výjimek, za kterých je dána přednost unijního práva a následné použití zákona o zaměstnanosti; vyčerpávajícím způsobem odůvodnila, proč se rozhodnutí zmiňovaná v odvolání a nyní v žalobě neuplatní na případ stěžovatele. Z obsahu spisu a z rozhodnutí vzal soud za prokázané, že stěžovatel po dobu přibližně 3 týdnů, nejméně však dne 15. 5. 2018, ve skladu společnosti Penny Market s.r.o. v Dobřanech, vykonával pracovní činnost, ačkoliv nedisponoval žádným platným povolením k výkonu této činnosti na území České republiky. Tímto způsobem došlo k naplnění znaků skutkové podstaty protiprávního jednání dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a podmínek pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Byla zcela vyvrácena možnost, že by činnost vykonávaná stěžovatelem mohla být přeshraničním poskytováním služeb, přičemž závěry jak žalované, tak správního orgánu I. stupně, se opíraly i o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (stěžejní rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31 či rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Azs 297/2016 - 28). Jelikož stěžovatel nebyl na základě víza vydaného v Polské republice oprávněn vykonávat práci na území České republiky, byl výkon této činnosti podmíněn získáním povolení k zaměstnání, o něž si nepožádal u českých správních orgánů. Tedy vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení a nemohla se na něj vztahovat ani výjimka dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. K námitce stran povinnosti stěžovatele nahradit náklady řízení o správním vyhoštění krajský soud uvedl, že bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel vyvolal řízení o správním vyhoštění tím, že se dopustil protiprávního jednání, o kterém bylo rozhodnuto samostatně.

[5] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem z důvodu vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

pokračování

[6] Stěžovatel si opakovaně stojí za svým názorem, že nevykonával na území ČR práci neoprávněně; je zaměstnancem polské společnosti FASSTY SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie - přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES. Stěžovatel se tak nacházel na území ČR zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost CIRINGSA s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele stěžovatele i Evropská komise. Ačkoliv stěžovatel opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu akceptováno. Dle stěžovatele v obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned vyslán v souladu s předpisy EU k výkonu práce v jiném členském státě na základě příslušných smluvních závazků. To je i tento případ; správní orgány, tak i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatele, který je dle výsledku evidentně neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohl být schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly důkazy stěžovatelem navrhané. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela odkázala na shromážděný spisový materiál, neboť je přesvědčena, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Obdobnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31. Od závěrů uvedených v tomto rozsudku se NSS nemá důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci.

[12] Nejvyšší správní soud předně neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatel v obecné rovině vznesl.

[13] Z judikatury Ústavního soudu [viz nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), příp. nálezy ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz] plyne, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v souzeném případě úvaha krajského soudu

výše uvedené předpoklady splňuje. Důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé. Krajský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Krajský soud ani neopomenul žádnou ze žalobních námitek. Stěžovatel ostatně sám v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je předmětem následného meritorního posouzení věci.

[14] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem neshledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; řádně se zabývaly také otázkou, zda byly splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, stejně jako existenci důvodů, pro které by nemohl být stěžovatel vyhoštěn (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Stěžovatel byl správním orgánem I. stupně vyslechnut, byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jakož i možnost nahlédnout do spisu. Ve věci bylo také opatřeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele do země původu. Stěžovatel přitom neuplatnil žádná tvrzení, jimiž by relevantně zpochybnil správními orgány učiněná zjištění, a nesdělil ani žádné další okolnosti, které by mohly mít vliv na posouzení jeho případu.

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se nenaplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Sporná je zejména otázka, zda činnost, kterou stěžovatel na území ČR vykonával, je třeba považovat za výkon zaměstnání bez příslušného povolení.

[16] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[17] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu.

[18] Platí, že pracovní vízum vydané jiným členským státem EU neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území ČR. Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území ČR dle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. O vydání povolení k zaměstnání může žádat cizinec zpravidla před svým příchodem na území České republiky sám nebo prostřednictvím zaměstnavatele. Ke dni nástupu do zaměstnání již musí cizinec platným povolením k zaměstnání disponovat (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 – 13).

pokračování

[19] V posuzovaném případě není sporné, že stěžovatel byl zaměstnán, tedy, že jeho práce naplňovala definiční znaky závislé práce. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Stěžovatel nicméně tvrdí, že práci vykonával pro svého polského zaměstnavatele, kterým byl na území ČR vyslán. Podle výše uvedené judikatury však polské pracovní vízum samo o sobě stěžovatele neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ČR. Stěžovatel má ovšem za to, že povolení k zaměstnání mít ani nemusel, neboť se v jeho případě uplatní výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[20] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, konstatoval, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat jednak v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem EU, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 an. Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“).

[21] Podle čl. 56 SFEU jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb. Podle čl. 57 SFEU se za služby podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob. Svobodu volného pohybu služeb lze podle čl. 52 v souvislosti s čl. 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví.

[22] Pojem „vyslání v rámci poskytování služeb“ je používán směrnicí 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“). Vysláním pracovníků za účelem poskytování služeb se podle čl. 1 odst. 3 směrnice 96/71/ES rozumí, pokud podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu „na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“ [písm. a)]; nebo pokud podnik vyšle „pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“ [písm. b)]; nebo pokud „jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé“ [písm. c)]. V bodu 4 odůvodnění směrnice 96/71/ES se k působnosti směrnice uvádí, že „poskytování služeb může spočívat buď v provedení prací podnikem na jeho účet a pod jeho vedením, na základě smlouvy uzavřené mezi tímto podnikem a stranou, pro kterou jsou služby určeny, nebo v poskytnutí pracovníků pro jejich využití podnikem v rámci veřejné či soukromé zakázky“. O vyslání v rámci poskytování služeb se tak jedná tehdy, pokud je cizinec dočasně vyslán ze státu, kde obvykle pracuje, a po dobu vyslání existuje pracovní poměr uzavřený s vysílajícím zahraničním zaměstnavatelem.

[23] Zákon o zaměstnanosti v § 89 stanoví obecné pravidlo, že cizinec může být na území České republiky zaměstnán, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké nebo modré karty nebo má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu. V §§ 95 až 97 pak zákon o zaměstnanosti zvláště upravuje některé hraniční případy.

[24] Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nelze vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Členské státy EU mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před

zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1990 ve věci C-113/89, *Rush Portuguesa*). NSS již v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, dospěl k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území ČR jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území ČR vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území ČR jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do ČR jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti. Uvedené nakonec vyplývá i ze stanoviska Evropské komise, na něž stěžovatel odkázal a jež mělo argumentačně podpořit jeho tvrzení, ovšem potvrzuje spíše nastavenou judikaturní linii Soudního dvora EU.

[25] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v nyní posuzovaném případě stěžovatel uzavřel v České republice pracovní smlouvu s polskou společností FASSTY SP. Z O.O., aniž by kdy pro tuto polskou společnost v Polsku pracoval. Z protokolu o výsledku stěžovatele ze dne 15. 5. 2018 (str. 39-44 správního spisu) vyplynulo, že se stěžovatel o práci v České republice dozvěděl již na Ukrajině prostřednictvím internetu, přičemž zprostředkovatelem mu bylo sděleno, že se jedná o vyslání na služební cestu prostřednictvím polské společnosti, z toho důvodu si stěžovatel nežádal o pracovní povolení na Úřadu práce České republiky. Stěžovatel si zařídil polské vízum a dne 18. 4. 2018 opustil Ukrajinu a přes polskou republiku odcestoval ihned do České republiky, přibližně tři týdny před provedenou kontrolou. Smlouvu s polskou společností FASSTY stěžovatel podepisoval až v České republice, předal mu jí několik dní po příjezdu zprostředkovatel V. M. V Polské republice stěžovatel pro tuto společnost nepracoval, bylo mu řečeno, že v České republice pracuje pro polskou společnost ASSU, ačkoliv jí stěžovatel neznal a ani s touto společností nic nepodepisoval. Dále stěžovatel uvedl, že v České republice ani Evropské unii nemá žádné osoby, vůči kterým by ukončení jeho pobytu představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Na území České republiky nemá žádné vazby, závazky či pohledávky, na území Ukrajiny se nachází jeho rodiče, s nimiž bydlí. Na Ukrajinu vycestuje dobrovolně, v návratu mu nebrání žádné překážky. Finančními prostředky k návratu disponuje a jeho zdravotní stav je rovněž dobrý.

[26] Vyslání stěžovatele do ČR tedy zcela zjevně představovalo samotný předmět poskytování služeb a stěžovatel plnil své pracovní úkoly pod dohledem a vedením společnosti CIRINGSA s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi společnostmi FASSTY SP. Z O.O. a CIRINGSA s.r.o. Vyslání stěžovatele na území ČR polským subjektem tedy fakticky představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (k obdobnému závěru dospěl NSS v rozsudcích ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 339/2017 – 41, č. j. 9 Azs 340/2017 – 43, a č. j. 9 Azs 391/2017 - 57). Krajský soud proto správně dovodil, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když na posuzovaný případ aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu